

Zonder mijn post-its ben ik nergens

Günther Deketelaere aan het woord

Een losbandig leven met veel feestjes, snelle auto's, drank en drugs kwam op 9 april 2007 abrupt ten einde. Günther Deketelaere uit Lichtervelde kwam met zijn auto tegen een boom terecht en liep een hersenletsel op. Sindsdien is zijn kortetermijngeheugen wég. Hij kan slechts overleven in een huis vol post-its.

Voor alle duidelijkheid: Günther Deketelaere is nuchter wanneer hij in een verstrooid moment met zijn Ford Focus Turbo van de weg raakt. De twee vrienden die met hem meerijden, raken als bij wonder slechts lichtgewond. De bestuurder, daarentegen, ligt zeven weken in coma. Bij het ontwaken blijkt dat een hersenbloeding ernstige schade had aangericht. Anderhalf jaar later kan hij weer praten, lopen en zelfs fietsen. Maar zijn herinneringen zijn onherroepelijk gestopt op 9 april 2007.

HANDGESCHREVEN BRIEFJES

Noodgedwongen wordt Günthers leven sindsdien gerund door handgeschreven briefjes. Briefjes waarvan hij niet eens meer weet wannéér hij ze geschreven heeft. Overal in z'n huis hangen ze: aan muren, deurkasten en klinken. Een bloemlezing: 'Niet vergeten: niet bellen naar mama als ze aan het werk is.' 'Niet te veel naar de winkel gaan.' 'Niet meer dan één bak bier in huis halen.' Daarnaast is het grote

prikbord in z'n keuken van onschatbare waarde. Het doet dienst als een soort surrogaat-kortetermijngeheugen. "Alle betalingen verlopen via domiciliëring, maar als er toch een factuur binnenkomt, hang ik die onmiddellijk aan het bord. Als mama op bezoek komt (dat doet ze elke week) kijkt ze meteen of er iets belangrijks aan het bord hangt."

Alles tot aan het ongeval kan Günther zich wél herinneren. Maar personen en gebeurtenissen nadien hechten zich, afhankelijk van de situatie, maximaal twee weken in zijn brein. Daarna is dat beeld definitief wég. "Het is alsof ik een tweede leven leid, nu. Ik ben een andere man geworden na het ongeval. Vroeger leefde ik voor snelle wagens en voor knappe meisjes. Ik was graag gezien en had zeker honderd vrienden. Nu is dat allemaal voorbij. Ik ben rustiger geworden, maar ook eenzamer."

VERKEERSGETUIGE

Vier jaar geleden besliste Günther om zijn verhaal te delen, als waarschuwing voor jonge bestuurders. Samen met vrijwilligster en 'buddy' Nancy Lagae trekt hij bijna elke maand naar een Vlaamse school, waar hij de leerlingen vertelt wat hem overkomen is. "Zo voel ik me toch weer wat nuttiger."